

OSMAN BALCIĞIL

MASON
LOCASINDA
AŞK VE KILIÇ

DESTEK YAYINLARI: 508

EDEBİYAT: 184

MASON LOCASINDA AŞK VE KILIÇ / OSMAN BALCIĞİL

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumaloğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun

Yayın Koordinatörü: Erol Hızarcı

Editör: Kemal Kırar

Kapak Tasarım: Selcan Terek

Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Destek Yayınları: Kasım 2014 (2.000 Adet)

3. Baskı: Temmuz 2017

4. Baskı: Eylül 2017

5. Baskı: Şubat 2019

6. Baskı: Aralık 2020

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-9913-12-6

© Destek Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

www.destekdukkan.com

info@destekyayinlari.com

facebook.com/DestekYayinevi

twitter.com/destekyayinlari

instagram.com/destekyayinlari

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 48625

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

OSMAN BALCIĞİL

MASON
LOCASINDA
AŞK VE KILIÇ

HİÇBİR ŞEY
GÖRÜNDÜĞÜ GİBİ
DEĞİLDİR

OSMAN BALCIĞİL

1955'te İstanbul'da doğdu. Ekonomi eğitimi gördü. Ulusal dergi, gazete ve televizyonların haber bölümlerinde muhabir, editör, yönetici olarak otuz yıla yakın çalıştı. Pek çok ödül aldı. Latin Amerika'da yaptığı çalışmayla, 1988 yılında Türkiye Gazeteciler Cemiyeti tarafından "Yılın Gazetecisi" seçildi. Sürekli Basın Kartı sahibi.

Çalışmaları

- **Birikim Yayınları**, 1977-1980 Yayınevi yöneticisi.
- **İletişim Yayınları**, 1980-1983 Yazar ve editör: Yeni Gündem, Video Sinema, Tarih ve Toplum, Cumhuriyet Dönemi Türkiye Ansiklopedisi.
- **Cumhuriyet Gazetesi ve Dergisi**, 1983-1985 Yazılar, Röportajlar ve Oxford Mektupları.
- **Hürriyet, Hürriyet Pazar ve Tempo Dergisi**, 1986-1988 Yazar, editör.
- **Hürriyet Production**, 1989 Araştırmacı, yapımcı, koordinatör: Hodri Meydan, Tele-Vizyon, Tempo, Basın Kulübü programları.
- **Show TV**, 1993 Haber Müdürü, Baş Sayfa programı yapımcısı.

- **ATV**, 1994 Haber Programları Genel Koordinatörü, Üçüncü Sayfa, 41 Dakika programlarını hazırladı ve sundu.
- **Kanal 6**, 1996 Haber Dairesi Başkanı.
- **Star TV**, 1996 Haber Müdürü, Kırmızı Koltuk, Osman Balcıgil ile Gece Hattı, Dobra Dobra programlarını hazırladı ve sundu.
- **HBB TV**, 1997-2000 Haber Dairesi Başkanı, Anchor-man, Şeytanın Avukatı programını hazırladı ve sundu.
- **Ottoman Medya**, 2000-2013 Kurucu ortak.

Araştırma Kitapları

- **Birleşmiş Milletler, Uluslararası Af Örgütü ve Ölüm Cezası**, Birikim Yayınları
- **1960 Anayasası Üzerine**, Birikim Yayınları
- **İdamın Günlüğü**, Onur Yayınları
- **Toplum: Layığı Bu Değil**, Haziran Yayınları
- **Latin Amerika'nın Atar Damarları**, Belge Yayınları

Romanları

- **Ters Kanatlı Şahin**, Şenocak Yayınları
- **Bilginin Efendisi**, Destek Yayınları
- **Zerdüşt'ün Sırrı**, Destek Yayınları
- **Dante'nin İstanbul Cehennemi**, Destek Yayınları
- **Pisagor Tepkisi**, Destek Yayınları
- **Mason Locasında Aşk ve Kılıç**, Destek Yayınları
- **53. Risale**, Destek Yayınları
- **Ela Gözlü Pars Celile**, Destek Yayınları

**HİÇBİR ŞEY
GÖRÜNDÜĞÜ GİBİ
DEĞİLDİR**

ÂZEM İLE SEDAT...

İki genç adam, volümü giderek artan müziğin, parıldayan kılıçların ve dostça bakışların eşliğinde karanlık dünyayı geride bırakıp aydınlığa ulaşıyorlar...

Pek çok önemli aşamadan geçip kapımıza kadar gelmişlerdi. Kardeşlerimin isteği ve benim bir çekiç darbemle, hayata yeniden başladılar.

Bu kez gözlerini açtıkları dünya, bizim dünyamız!

Siyah takım elbiselerinin, beyaz gömleklerinin, siyah kravatlarının ve tabii ki beyaz kuzu derisi önlükleri ile beyaz eldivenlerinin içinde, onlar artık bizden birileri.

Bundan böyle, sözünü ettiğim iki genç insana, kendimizi ve ailemizi emanet edebiliriz.

Bir önemli hazinemiz daha var onlara emanet edeceğimiz: Sırlarımız.

Zincirimizin iki yeni üyesi, yazılı olarak internet dahil olmak üzere her yerde bulunabilecek ama sadece mabet içinde bulunanlara anlam ifade edebilecek sırlarımızı zaman içinde öğrenecek, onları bizden sonraki kuşaklara aktaracaklar.

Çünkü onlar bizim kardeşimiz!

Önemli bir aksilik çıkmazsa, sonsuza kadar da öyle kalacaklar.

Ben kim miyim?

Kardeşlerim bana Üstad-ı Muhterem derler.

“Ben Âzem Afgani”

Törenin tebrik kısmı da tamamlandıktan sonra, zincirimizin iki yeni mensubu, rehber kardeşler tarafından yemek salonuna, oturmaları gereken yere getiriliyorlar.

Kardeş sofrasına ilk kez katıldıkları için, yeni kardeşlerimiz tedirginler. Yabancılık çektikleri her hallerinden belli oluyor.

Onların içinde bulunduğu durum, bizler için hiç de yadırgatıcı değil. Kardeşliğe adım attığımız günü, istisnasız olarak hepimiz tıpkı bugün gibi hatırlarız. Çünkü sözkonusu olan, iz bırakan bir dönüm noktasıdır ve içinde tedirginlik mutlaka vardır.

İki yeni kardeşimi bu ruh halinden mümkün olduğunca çabuk çıkartmak için, önümdeki zile dokunup sessizliği sağlıyorum.

Sözü, kendisini tanıtmayı için Âzem’e veriyorum.

Âzem sözlerine, Türkçeyi hepimiz gibi konuşuyor olması-na aldanılmamasını, ailesinin çok da eski olmayan bir tarihte İran’dan İstanbul’a göçtüğünü söyleyerek başlıyor.

Dedesı Vâlâ Afgani 1979 yılında, mollalar iktidarı ele geçirir geçirmez, biricik kızı Şirin’i, yani Âzem’in annesini yanına alarak İstanbul’a kaçmış.

Âzem 1986 yılında İstanbul’da, Nişantaşı’nda doğmuş. Tüm eğitimini İstanbul’da tamamlamış. Yeni kardeşimiz, ge-

riye doğru baktığımda, hatırladığı en güzel şeyin dedesi Vâlâ Bey olduğunu düşünüyor.

Koca İstanbul'da sadece üç kişilik bir aileymiş Afganiler. Dedesi, Âzem'in her şeyi olmuş. Kardeşimizin Vâlâ Bey'i uzun uzun anlatmasından, üzerinde çok önemli izler bıraktığını anlıyoruz:

“Kendimi bildim bileli annem çalıştı. Dedem ve ben başlangıçta evde iki kardeş gibiydik. İlk oyun arkadaşım. Sonra babam oldu, ardından dedem, sırdaşım, yoldaşım...”

Dinlerken, Âzem kardeşimiz için dedesi Vâlâ Afgani'nin çok özel bir anlam ifade ettiğini iyice anlıyoruz.

Bu tür konuşmalarda, bir insandan uzun uzun bahsedilmesi bazen sıkıcı olur. Bir salon dolusu dinleyicinin, sizin geçmişinizden bir insana dokunması her zaman mümkün olamayabilir. Ama bu akşam öyle değil. Kardeşlerimin gözlerinde, biraz Âzem'in anlatım tarzından kaynaklanan ama daha çok anlatılan kişinin özellikleri nedeniyle bir ilgi fazlalığı olduğunu gözlemleyebiliyorum.

Âzem konuşmasını sürdürürken, Vâlâ Bey'in İran'daki kardeşlerimizin en önemlilerinden biri olduğunu öğreniyoruz. Şah'ın yüzde yüz güvendiği birkaç yüksek bürokrattan biri olarak, devlette de uzun yıllar görev yapmış. Rıza Pehlevi, ailesi ile birlikte yurtdışına çıkarken, ülkeyi ona ve onun gibi çok güvendiği birkaç üst düzey bürokrata emanet etmiş.

İslam Devrimi'nin gerçekleştiği günlerin İran'ında Şah'ın gözdelerinden biri olmak bile ölümcül suç sayılırken, Vâlâ Afgani, üstelik kardeşlik teşkilatının tanınmış mensuplarından biriymiş.

“Tüm kardeşlik kuruluşunun hazine işlerine bakıyor-muş...” diyor Âzem kardeşimiz, dedesinin görevini tarif ederken.

Onun ve tüm kardeşlerimin duyacağı kadar yüksek bir sesle, “Senin de artık öğrenimde yarar var. Biz kendi aramızda ona Büyük Hazine Emmini adını veriyoruz.” diyorum araya girip.

Âzem kardeşimiz İran’da gerçekleşen devrime de değini-yor kısaca. Kendisinininkine benzeyen ailelerin ülkede nefes alamaz hale gelmelerinden, topraklarını terk etmek zorunda kalmalarından söz ediyor.

Bir ara yanlış anlayacağımızdan endişe ederek, söyledikle-rini okuduklarından ve daha çok dedesinden dinlediklerin-den aktardığına dikkat çekiyor.

“Yoksa” diyor, “tabii ki bunlar yaşanmışlık değil”.

Benim ve kardeşlerin ilgisinin azalmak şöyle dursun arttı-ğını hisseden Âzem, anlatmayı sürdürüyor...

Başına gelebileceklerin farkında olan Vâlâ Bey, biricik kızını ve kardeşliğe ait önemli birkaç parça “eşya”yı alıp Tahran’dan Urmia’ya, oradan da Esendere’ye geçmiş. Baba kızın son durağı İstanbul olmuş.

Az önce de dikkat çektiğim gibi, Âzem’in akıcı bir ko-nuşma tarzı var ve şimdi daha da eskilere dönmüş durumda:

“Afgani soyadı bazılarınızda Cemaleddin ismini çağırıştır-mış olmalı. Hindistan, Afganistan, İran ve Osmanlı’da iyi tanınan bir fikir ve eylem adamı Cemaleddin Bey. Osmanlı İmparatorluğu topraklarında, Kahire’den İstanbul’a kadar her köşede bulunmuş, özellikle kardeşlik çevrelerinde mute-ber bir isimmiş.”

Âzem, soyundan geldiği Cemaleddin Afgani üzerine sanki ihtisas yapmış gibi sürdürüyor konuşmasını:

“Fransızların, *Urvetu’l Vuska* isimli dergisini yayımlaması için Paris’in kapılarını sonuna kadar açtığı, İngilizlerin yazdıklarını toplatmak için bütün coğrafyalarda seferberlik ilan ettiği bir adammış.”

Konuşmasının bu noktasında bir nefes alıyor Âzem. Yüzüne inandırıcılık sağlamaya çalışan özel bir ifade yerleştirerek sürdürüyor sözlerini:

“Yaygın olarak bilinenin aksine, Cemaleddin Bey bir aileye sahipti ve soyu, varlığını bugüne kadar sürdürdü. On iki yaşında kaybedene kadar, Vâlâ dedemden hep ona dair hikâyeler dinledim...”

Cemaleddin Üstadın kim olduğunu, Âzem’in konuşmasını dinleyen birçok öteki kardeşim gibi ben de biliyorum. Yüz yılı çoktan geride bırakan kuruluşumuzun çeşitli zamanlarda yayımlanan dergilerinde, Afgani ile ilgili sayfalar dolusu yazı yazıldı. Çeşitli vesilelerle konferanslar verildi.

Jön Türklerimizin benzeri bir karakter olan bu muhteşem insanı, şimdi bir de onun soyuna mensup birinden dinleme ayrıcalığı edinmiş bulunuyorum.

Sözlerinin arasına, Cemaleddin Afgani ile ilgili kaynak kitapları ustalıkla yerleştirmesinden de anlıyorum ki, yeni kardeşimiz soyu hakkında geniş bir bilgiye sahip.

Âzem kardeşimiz konuşmasını sürdürürken, aklıma kendisinden Cemaleddin Afgani ile ilgili bir konferans hazırlamasını istemek geliyor. Hemen orada düşüncemi ifade ediyor, evine döner dönmez çalışmaya başlamasını tavsiye ediyorum.

İsteğimin genç kardeşimizi çok heyecanlandırıldığını ve sevindirdiğini gözlerimden anlıyorum.

Buğday tenli, siyah saç ve gözlü, uzun boylu, hoş bir fiziğe ve ince yüz hatlarına sahip olan Âzem'den sonra, söz bazı açılardan onun tam tersi özelliklere sahip Sedat'a geçiyor.

“Ben Sedat Demirciler”

Sarışın, yeşil gözlü, uzun boylu, geniş omuzlu, film yıldızlarını geride bırakacak kadar yakışıklı Sedat.

“Ben Sedat Demirciler” diye başlıyor sözlerine. Tam da kendisinden beklediğim gibi, soyadının dışında ailesinden hiç söz etmiyor. Daha çok hangi okullara gittiğini, ne eğitimi gördüğünü, geçen yıllarda kendisini geliştirmek için okulun dışında neler yaptığını anlatıyor.

Aslında, bir Demirciler olarak kendini anlatmaya çalışsa, yeni neler söyleyebilir ki!

O anda kardeş sofrasında oturmakta olan hepimizin ve hatta Türkiye toprakları üzerinde nefes alan herkesin bildiği gibi, Türkiye'nin en zengin ailelerinden birinin iki çocuğundan erkek olanı Sedat.

Tanınmış bir işadamı olan dedesinin ismini taşıyor. Babası, annesi ve kendisinden birkaç yaş küçük kız kardeşi, magazin basınının vazgeçilmezleri. Oturdıkları yalıdan otomobillerinin markalarına, helikopterlerinin modelinden uçaklarına, yatlarının kaç metre olduğundan jet sosyetenin Avrupa'daki hangi partisine ne zaman katılacaklarına kadar, Demirciler ailesinin bilinmeyen bir yanlarının kaldığını zan etmiyorum.

Liseyi ve üniversiteyi İngiltere’de okumuş olmasına rağmen, eminim herkes, ailesi nedeniyle Sedat kardeşimiz hakkında neredeyse her şeyi ezbere biliyordur.

Biraz da bu durumdan hazzetmediği için olsa gerek, yeni kardeşimiz konuşmasında ağırlığı “arayış” meselesine veriyor:

“Uzun süre kendimi aradım, sonunda anladım ki yanlış yoldaymışım. Aslında yapmam gereken kendimi yaratmamış. Takdir edersiniz ki bu tür bilgilere ulaşmak kolay olmuyor...”

Doğru söylüyor. Sözlerinin, kardeş soframızda bulunan hemen her kardeşim için geçerli olduğundan eminim.

Kardeşliğimizin kapısını yol üstünde görüp çalanların sayısı gerçekten çok azdır. İnsanlar bize uzun arayışlardan sonra ulaşır.

Öte yandan, yolları tesadüfen ya da bir tanıdık vasıtasıyla çıkanlardan da kalıcı olanlar çıkmıştır çıkmasına ama sayıları çok değildir. Biraz bakınır, sonra sıkılır giderler.

Kalıcı olanlar, tam da yeni kardeşimiz Sedat’ın dediği gibi, bir arayış sonucu ulaşanlardır ve sırlarımızın kuşaktan kuşağa aktarılmasında etkin görevleri de onlar alırlar.

Düşünsenize bir kez, Sedat kardeşimiz daha kapımızdan gireli birkaç saat bile olmadı ama “kendisini yaratmak”tan söz ediyor. Bu tür kimselere, özellikle gençler arasında zor rastlanır.

Aslında, Sedat’ın sözünü ettiği bu eyleme biz başka bir isim veriyoruz. O doğru kelimeleri henüz bilmediği için böyle söylüyor. Ama kastının ne olduğu anlaşılıyor. Niyeti belli.

Bu nedenle de doğru yerde bulunduğunu rahatlıkla söyleyebilirim.

En azından şimdilik, Sedat kardeşimizin doğru kapıdan girdiğini, uygun çatının altında bulunduğunu düşünüyorum. Tabii ki ne olacağını zaman gösterecek. Çokça kullanıldığı gibi söyleyecek olursam, “yaşayacağız ve göreceğiz”.

Sedat konuşmaya devam ediyor...

Lisedeyken Uzakdoğu sporlarına, özellikle aikido'ya ilgi duymasının nedeninin de “arayış” olduğunu söylüyor. Bu spor sayesinde, gücünü rakiplerinin gücüyle birleştirerek büyütme öğrendiğinden söz ediyor. Üniversite yıllarına geldiğinde, aikido'nun yanı sıra Uzakdoğu felsefelerine de merak sardığını anlatıyor. Tibet'e, Hindistan'a gitmiş, Budizm ve Yoga'yı anlamaya, bu öğretileri içselleştirmeye uğraşmış. Çin'de de bulunmuş, Zen ve Yin Yang üzerine çalışmalar yapmış.

Öğrencisi olduğu gurulardan birinin, “Kendini kaybetmezsen, bulma ihtimalin yoktur.” dediğinden de dem vuruyor bir ara kardeşimiz.

Söyledikleri çok düşündürücü. O kadar ki, bir ara anlatıklarından kopup doğruları ve yanlışlarıyla “kendini kaybetme ve bulma” konusuna kafa yormaya başlıyorum.

Kendimi toparlayıp Sedat kardeşimin sözlerine yeniden yoğunlaşınca, konuşmasının sonuna geldiğini anlıyorum:

“Nedenini bilmiyorum ama ruhumun derinlerinde hâlâ büyük bir boşluk olduğunu düşünüyorum.”

Evet, Sedat bu son cümlesini de söyledikten sonra kendisini dinlediğimiz için hepimize teşekkür ediyor.

Âzem'den sonra o da güzel konuştu. Her ikisinin de bize yakışan kardeşler olacağını düşünüyorum.

Sedat kardeşimin sözlerini tamamlaması üzerine kardeşlerimizden biri söz istiyor ve az önce dinlediklerinden hareketle, “Anlaşılan, sıra şimdi de bize gelmiş durumda.” diyor.

Sık rastladığımız bir durum değil bu. Bir Demirciler’le karşı karşıya bulunuyor olmaktan kaynaklandığına eminim.

Ve aynı kardeşim, yine ironi kokan bir soruyla, düşünce-sini takviye etmeye çalışıyor:

“Az önce sözünü ettiğin kendini bulma arayışına, bizimle birlikteyken de devam edecek misin?”

Sedat, daha çok takılma kokan bu soruyu, tam da kendisinden beklediğim gibi olgunlukla, tebessüm ederek karşılıyor.

Önce, soru için teşekkür ediyor ve alınmadığını söylüyor. Ardından düşüncesini inandırıcı bir ses tonuyla dile getiriyor:

“Bir kitapta, burada, iyi erkeklerin daha da iyi erkekler haline getirildiğini okumuştum. Ben az önce kendimi yaratma, yolumu bulma dedim. Galiba siz buna ‘ham taşın yontulması’ diyorsunuz. İşte tam da bunun için buradayım. Tıpkı sizin gibi.”

Kardeşlerimiz, biraz da az önceki olumsuz atmosferin etkisini azaltmak için, Sedat kardeşimizin cevabını uzun uzun alkışlıyor.

TUHAFLIKLAR BÖYLE BAŞLADI...

Güzel bir Eylül akşamı aramıza katılan Âzem ile Sedat kardeşlerimiz, kışın kendisini iyice hissettirmeye başladığı bu günlerde, yabancılığı üzerlerinden iyice atmış görünüyorlar.

Bu konuyu özel olarak kendileriyle konuşmuş değilim ama kardeşlikte geçirdiğim bunca zamandan sonra, sanıyorum böyle bir tahminde bulunabilirim ve pek de yanlış çıkmaz.

Kardeşlik zincirine daha önce katılmış olanlarımızın desteğiyle, iki kardeşimiz mabet ve kardeş sofrasında sürekli olarak kendilerini geliştirdiler. Böyle olunca, öğretimimize her geçen gün yakınlaştılar ve kendilerini daha fazla bizden hissetmeye başladılar.

Örneğin, kardeşlerden yemek parası toplamak onların sorumluluğunda yürüyor. Böylece hem bir görevi yerine getiriyor hem de öteki kardeşlerle iletişimlerini geliştirmiş oluyorlar. Âzem ile Sedat kardeşlerimiz, zincirimize katıldıkları günden bu yana, bu görevi burun kıvrımadan, ciddiyetle yürüttüler.

Özellikle, ülkenin en zengin insanlarından biri olan Sedat'ın, kardeşlerden tek tek para toplaması, sonra bir masaya oturup bunları sayması, çoğunlukla hesabı tutturaması, Âzem kardeşten yardım istemesi seyirlik bir durum.